

petje na koru, kakor tudi res vrlo umetne glasove rabinarjeve, ki je pel pred oltarjem. Ta mož kot pevec bojè na daleč okrog slovi. Tudi osvečava po svetišču bila je posebno bliščeča.

Iz judovskega svetišča prisedši napotili smo se naravnost proti reduti k svečanemu koncertu, kateri se je imel pričeti ob 8. uri na slavo dvestoletnice Jana Komenskega. Gledišni oder je bil nakitjen s kipom Komenskega; vse točke so se vršile posebno dobro, tako, da po končani vsaki ni bilo ploskanja in slava-klicev ne konca ne kraja. Slišali smo pa ta večer tudi res izvrstne glasove tako v petji, kakor tudi na glasoviru in družih muzičnih orodjih. Tudi Nedvedova „Popotnikova pesem“ (slovenska) je stala kot 5. točka na programu; dalje srbsk zbor, česk zbor itd. 2. točka je bil prolog, sestavljen in vrlo dobro prednašan po gledališkem ravnatelju Josipu Freudenreich-u. Zlasti sklepne besede:

„Skupštini toj slava uvijek cvala

Kô ju sebi ona stvoviti znala“

so bile s posebnim navdušenjem pozdravljene, od galérij doli pa je prifrčalo med tem enako belim golobičicam na stotice lično tiskanih iztisov prednašanega prologa, kterega smo raznesli kot drag spominek menda po vseh pokrajinah velečastne majke Slave. — Po končanem koncertu smo si šli v družbici dobrih prijateljev iskat kaj večerje, za katero se nam je pa dovelj tesno godilo. Se vé, da toliko tujcev je lahko djalo Zagreb že za marsikako reč v teh treh dnevih na „suho“. — Pa še nekaj družega se mi je bilo pripetilo ta večer; zgodilo se mi je bilo namreč enako unemu popotniku, ki je šel iz Jeruzalema doli v Jeriho. Kaj? kaj? me utegneš prašati: ali si bil med razbojniko padel? Da, da! dragi moj, bilo je blizo tako, samo z razliko, da mi ni šlo ta večer v penklje za denar, ampak za — lasé. „Otekle“ lase mi bi bili radi priskrbeli po hrvaško-narodni šegi neki dobri prijatli za prihodnje jutro, in treba mi je bilo res skoraj orjaškega boja, da sem prišel — o pravem času k počitku in tako otet bil proteče sile. —

Čas mojega bivanja v Zagrebu tedaj je bil minul, minul pač prežgodaj, kajti dnevi, ktere sem ondi preživel, ostanejo mi v najprijetnejšem spominu, ter nepozabljivi za čas življenja mojega.

Zgodaj zjutraj 26. dne avgusta vstanem. Ta dan je bil namreč napovedan za izlet v Križevce v ondotno gospodarsko šolo. Ker se človek mora učiti, dokler je živ, zato sem se hotel vdeležiti tudi tega izleta, česar tudi ne obžalujem. Prvo, kar sem to jutro storil, bilo je, da sem se srčno zahvalil gostoljubu gosp. Jeglič-u za preprijazni sprejem v njegovem stanovanju. Ni namreč mala reč to človeku, ki ima vsak trenutek dneva odločen za mnoga svoja opravila, sprejeti za cele tri dni sedem gostov pod svojo streho in v svoje lastno stanovanje. (Naj bode toraj blagemu g. rojaku srčna zahvala s temi vrsticami še enkrat izrečena!). Potem pa sem spravil v naglici skup svoja mala kopita, poslovil se od Zagreba ter napotil se proti kolodvoru. Na tej poti sem videl prvokrat in slišal streljanje z mitrelesami — onimi novimi topovi, na ktere kot na svojo najdbo so stavili Francozi pred zadnjo vojsko s Prusi posebno zaupanje; al poslednjič bili so od svoje lastne najdbe prav po besedah prislovice: „kdor drugim jamo koplje, sam va-njo pade“ neusmiljeno kropljeni. Ko prihitim na kolodvor, bila je tu pri denarnici tolika gnječa, da je bilo strah. Res ne umem, zakaj da na večih kolodvorih, in zlasti kedar več vlakov hkrati odhaja, samo en denarničar oddaja vozne listke. Blizo cele ure smo se bojevali okrog malega okenca, pa vse zastonj; ni bilo moč blizo priti. Ker pa se je bližal že čas odhoda, grem na dvor, kjer so vozovi že pripravljeni

stali. Tukaj mi je bilo naznanjeno, da se smem kar vsesti v voz, ter da morem plačati voznino med potjo konduktêru, kar se je tudi zgodilo. O daljnem potovanju proti Križevcem itd. zveš kaj več v prihodnjem pismu. Zdravstvuj! Ves Tvoj

Josip L. Železodolski.

Slovensko slovstvo.

* *Popotvanje v sveto deželo, v Egipt, Fenicijo, Sirijo, na Libanon, v Carigrad in druge kraje* — se imenuje 26 pól debela knjiga (ponatis iz „Danice“), ki jo je gosp. Luka Jeran na svetlo dal ter se na prodaj dobiva pri M. Gerberju in družih bukvarjih.

Že ko je „Danica“ prinašala potopise, jih je gotovo radosten prebiral vsakdo, kogar mika zvedeti kaj več in bolj na tanko o onih nam zgodovinsko najimenitnejših krajih, pa tudi družih turških. Kar se je v časniku na posamesnih listih bralo, ima čitatelj zdaj v eni knjigi skupaj pred seboj. Prečastiti gospod pisatelj je vse te kraje leta 1866. sam obhodil, in kar je svetá in ljudstva videl in kar je zanimivega doživel, je popisal tako mično in lepo, da čitatelju stoji pred očmi, kakor da bi sam ondi bival. Privzel pa je tudi marsikaj iz zgodovinskih in družih bukev, kar se mu je potrebno zdelo, da je podoba kraja in ljudstva popolnoma. In tako smo Slovenci po tej knjigi dobili drugi izvorni potopis, ki vredno pomnožuje slovstvo naše; prvi je bil zanimivi potopis ranjcega gosp. prošta Mihaela Vrnet-a leta 1859., ki so ga „Novice“ prinesle in po kterih se je potem napravil poseben natis. Jeranov potopis je za 9 let novejši in obsega več zemlje, tedaj bode ta knjižica dobro došla tudi onim, ki potopis Vrnetov imajo. Toplo jo tedaj priporočamo vsacemu, kdor na tanko želi poznati imenovane kraje, ljudi, njihove običaje in šege itd. Brez popotnih težav in stroškov si prisvoji po tej knjigi znanstva obilo, sedé domá pod streho, kjer ga ne prepeka afrikanska vročina in mu ne pretí mnogo neprijetnosti in nevarnosti, ki jih popotnik strpeti mora na potovanju v teh krajih; vsaj sam pisatelj pravi:

„Dobro ti je res po širnem svetu,

Ako imaš žepe polne cvenka;

Vendar dom stoji ti v lepšem cvetu,

Zvon domači ti najlepše klenka“.

* Za slovenske ljudske šole je gosp. Janez Lapajne, zdaj nadučitelj v Ljutomeru, spisal in s 95 slikami razjasnil knjižico, ktereje je ime „Geometrija ali merstvo“ in se za nizko ceno 30 krajc. dobiva pri Milicu v Ljubljani. Al ne samo ljudskim šolam, v kterih se po novih postavah mora nekoliko učiti geometrije, ki je podlaga pravilnemu risanju, bode dobro došla ta kratko in jasno pisana knjižica, temuč tudi onim našim umnim obrtnikom in rokodelcem (mizarjem, tesarjem, zidarjem itd.), kterih opravilstvo se opira na merstvo. V „dodatku“ pa ima ta knjižica še nekaj, kar povzdiguje vredno delce, in to je razlaganje metrične mere (dolgostne, kvadratne, kubične, posodne in utežne). Kolikor držav, toliko različnih mer je dandanes; al to bode kmalu drugač; edinost v meri in vagi se bode vpeljala in v našem cesarstvu se bode od prihodnjega leta začenshi do leta 1875 že smela rabiti nova (po francoski) osnovana mera in vaga, od leta 1876. naprej pa se bode morala rabiti, ker bo edino veljavna, kakor je dandanes novi denar namesti starega. In „dodatek“ te knjižice lepo umevno razlaga, kaj je meter, decimeter, centimeter itd., — kaj je liter, deciliter, centiliter itd., kaj je gram, dekagram, hektogram itd. Vsega tega ni treba po družih knjigah iskati; ta knjižica mu jasno pové.

* *Katoliška cerkva in njeni sovražniki* — se zove druga slovenska knjiga, ki smo jo že napovedali v zadnjem listu, da jo je spisal gosp. kanonik Kosar.

To vam je tudi krasna knjiga, res zlatega denarja sedanji čas, ko „liberalizem“ naskakuje vero in cerkev našo. Tako temeljito, objektivno in jasno razpravlja važna vprašanja, da jo bode vsak, komur je za resnico mar, prebiral z živo zahvalo prečastitemu pisatelju. Da pa čitatelji naši sami vidijo, kako razmotruje pisatelj cerkvena in narodna vprašanja, podamo jim odlomek iz te knjige za pokušnjo: prava fotografija je, vzeta iz našega sedanjega življenja. Naj bi njene besede ne bile glas vpijočega v puščavi!

Edinost verskih in národnih zadev obravnava med drugim pisatelj tako-le:

„Zlasti Slovanom bi bilo treba, to resnico noč in dan premišljevat, kajti vsa njih zgodovina spričevanje daje njeni neovrgljivi veljavi. Kratke dobe Slovanov zgodovinske slave so tudi dobe njih edinosti v politiki in veri; — dolge dobe njih zgodovinske sramote pa so dobe njih razprtja v politiki in še bolj v veri. Zastonj krivice dolžimo svoje sosede, da zakrijemo svojo sramoto. „Največ svetá otrokom sliši Slave“; ali namestu da ogromni slovanski rod drži za krmilo Evrope, kaj vidimo? da ni že skoraj tako slabotnega sosednega naroda, kateri bi z ošabnimi stopinjami ne bil že gazil slovanske zemlje. Gazili so jo in jo še — Lahji, Nemci, Magjari, Turki. Kje najdemo vzrok tej žalostni prikazni? V zgodovinski neslogi Slovanov, ki je njih orjaške sile do nezmožnosti razdrobila, in jih med seboj tako v tujce spremenila, da zdaj — otroci ene matere — se med seboj nič več ne umemo, niti se umeti nočemo, kajti vsak najmanjši rodič: slovenski, hrvaški, slovaški si s pòtnim obrazom snuje lastno književnost, v edino korist, da se duh slovanski mogočno ne zdrami, ampak s kralj Matjažem mirno spava na veke!

Vendar predaleč smo zašli; ali rana, ki nas na srcu skli, nas je zapeljala; povrnimo se tedaj zopet k Slovencem. Pa tudi tukaj — kaj se nam kaže? Ne oživljajoča moč sloge — ampak razdirajoča moč nesloge. Že nekaj let sem namreč zidamo zedinjeno Slovenijo; pa kako jo zidamo? Tako, da bomo namestu zedinjene Slovenije že menda skoraj babilonski turn dodelali; kajti gotovo že dolga dolga leta ni bilo med Slovenci toliko ravsa in kavsa, in toliko srditih strank, ki druga drugo strastno spodjeda, kakor ravno dan današnji. Začnejo duhovniki v blagor naroda kaj delati, se svetovni černo proč obrnejo, rekoč: vi ste mračnjaki; z vami nočemo. Začnejo zopet svetovni kaj, jim odvrnejo duhovniki: vi ste liberalci; z vami nočemo. V laséh so si stari in mladi Slovenci; — v laséh so si naši politikarji. Na Dunaj pojdemo! kličejo eni: — doma ostanimo! odvrtaajo drugi. In iz tacih plev naj bi zrastle zedinjena Slovenija?! Pa dokler Slovenije ni, smemo vsaj biti in se imenovati Slovenci. Pa, moj Bog, zdaj nam že tudi to lepo imé preseda! Zmirom bolj pogosto namreč se zopet slišijo odurne besede: Kranjec, Štajerec itd. Na Kranjskem pisano gledajo štajarske Slovence rekoč: kaj hočete tu? nazaj se spravite na Štajarsko. Mi Štajarci pa zopet Kranjcem z enako petico plačujemo, rekoč: tiho denite, vi niste naši; le nazaj unkraj Save! — In to naj bi bilo kamenje za palačo Slovenije? To niso vogelni kamni za slovanski dom, ampak prodno kamenje, s katerim se Slovenci med seboj kamnajo in pobijajo na radost sovražnih sosedov. V britkih urah nas večkrat hudobna misel obhaja, da bi nam smeli Nemci brez vse skrbi zedinjeno Slovenijo že kar gotovo na

mizo postaviti; kajti dozdeva se nam, mi bi jo v kratkih letih zopet sami na drobne kose razbili.

Tužna nam majka! — Pa kje je zvezda, ki nam pokaže pot iz te zmešnjave? Kje so tla, na ktera se varno vstopimo k novemu, krepkemu delovanju? Kje je vez, ki vse delavne moči nerazkrušljivo zveže k složnemu djanju? In tu stojite dve stranki pred nami, katerih vsaka visoko drži svoje bandero, mu pripisuje rešilno moč, in vabi Slovence na delo. Na enem banderu beremo napis: Narodnost brez ozira na vero; na drugem pa napis: Narodnost po veri posvečena. Slovenci! kateri napis vam bolj dopade? in kateri se vam dozdeva bolj krščanski?

Kolikor je vsaj nam znano, vsi naši previdni domoljubi sedanjo razprtijo živo občutijo in britko obžalujejo, in vsi spoznamo, da če stvari tako ostanejo, kakor so, naš narod trpi veliko škodo; kajti od tiste dôbe, kar ste se te dve stranki vidno in določno razločili, je zastalo vsó rodoljubno delovanje, in ne kar to, — ampak gré očitno in naravnost rakovo pot. Mal je narod slovenski, zato tudi delavnih moči ne more biti veliko; in ni se toraj čuditi, da tako zvaní „liberalni“ močje ne morejo nič zdatnega izpeljati brez tako zvaní konservativnih, pa tudi ti ne brez onih; in v tem, ko vsi za narod gorimo in bi radi za-nj delali, smo si po tej nesrečni razprtiji sami roke zvezali, da delati ne moremo in v nemarno gledamo, ko naše ubogo ljudstvo v plen in žrtvo svojim sovražnikom služi. Zato tudi izmed obeh strank odmeva glas: tako ne sme ostati, nekaj se mora storiti! Pa kaj in kako? — Kaj? na to vprašanje imamo menda vsi le en odgovor: razprtijo moramo poravnati, si zopet prijazne roke podati in se zediniti. Pa kako? — pri odgovoru na to vprašanje si gredó, žalibog! naše misli pač daleč — in prav daleč navskriž.

Možjé „liberalne“ stranke nam kažejo svoje bandero: „narodnost brez ozira na vero“, in nas konservativce k sebi vabijo rekoč: „mi ne vemo družega sredstva, da razprtijo poravnamo in se zopet zedinimo, kakor da vam to bandero ponudimo; v mnogih drugih rečéh, zlasti v verskih in cerkvenih, so si naše misli morebiti tú in tam navskriž, al v narodnih stvaréh imamo vsi enake misli in enake želje: zato je tudi sloga le pod našim banderom mogoča. Pustimo tedaj za zdaj verske in cerkvene stvari celó na strani in združimo se okoli bandera gole in same narodnosti. Kedar smo enkrat narodno vprašanje rešili, to je, Slovencem narodne pravice priborili, onda še le se hočemo v dve stranki razdeliti in se med seboj poskusiti, kateri bodo močnejši, ali mi liberalci ali vi konservativci“.

Na prvi videz bo morebiti ta nasvet nekterim bralcem dopadel, da porečejo: vsaj je res; to je pametno, tako napravimo! — Mi pa smo druge misli. Nam je celó nemogoče, se temu banderu pridružiti; — pod tem banderom ne sklenemo sprave, in svarimo po dolžnosti tudi vas, ljubi bralci: za tem banderom nikar ne hodite! In zakaj ne? Zavolj treh razlogov.

Prvič: Dolžnosti, ktere nam naša sv. vera nalaga, niso take, da bi jih smeli kedaj za nekaj časa, morebiti za več let, sploh tako dolgo na klin obesiti, dokler nismo Slovencem narodnih pravic priborili. To, kar nam vera veleva, nas veže vsak čas, vsako uro, vsak trenutek našega življenja; nikdar in nikoli ne smemo teh dolžnosti spred oči pustiti, jih zanemariti. K onemu banderu tedaj nikakor ne pristopimo, ker ni krščansko, ampak pogansko.

Drugič: Ko bi pa tudi to ne bilo, mi za tem banderom ne gremo zato, kar nam je, kot kristijanom, samo po sebi nemogoče, to izpeljati, kar zahteva. Na-

rodnost brez ozira na vero! — kako li zamoremo to napraviti? Nam se to ravno toliko dozdeva, kakor ako bi kdo rekel: človek delaj; pa dela naj tvoja duša brez ozira na teló; — ali naj dela tvoje teló brez ozira na dušo. Kako hočeš to? Loči dušo od telesa in mrtev si in celó nič delati ne moreš. Duša in telo, živo zvezana, sta ravno ena oseba — eden človek, ki nosi odgovornost za vsa svoja dejanja, dušna in telesna. — Zdaj pa reci katoliškemu Slovencu: zdaj delaj kot katoličan brez ozira na Slovenca; zdaj pa delaj kot Slovenec brez ozira na katoličana. Kako hočeš to? kako hočeš sam v sebi ločiti katoličana od Slovenca? Naslov tega bandera tedaj družega ni, kakor sleparija za kratkovidne duhove; nastavljena limanica za bebce, na katero se pa nijeden razsvitljen in vesten katoličan ne vsede.

In tretje je to, da nam mnoge skušnje, ki smo jih zlasti zadnji čas doživeli, jasno kažejo, da onim, ki nam to bandero kažejo, prav za prav z njim še resnica ni; kajti sami ne držé tega, kar so na bandero zapisali. Znano je namreč, da so naši konservativni rodoljubi itak dolga leta z liberalnimi složno delali na narodnem polji. Liberalci jim ne morejo očitati in jim tudi niso očitali, da bi bili v katerikoli točki nezvesti postali narodnemu programu, in vendar so jih povsod, kjer so le mogli, spodbijali in si prizadevali, jim vzeti ves vpliv na javno življenje. S tem pa jasno pričajo, da jim samim ni resnica s svojim banderom; kajti ko bi to bilo, bi jim bil kat. duhovnik, ki poleg svojega rodoljubja ves gori za svoj cerkveni poklic, enako ljub tovarš, kakor zdravnik ali advokat, ki poleg svojega rodoljubja vsa gorita, eden za zdraviteljsko učenost, drugi pa za paragrafe zakonskih knjig. In če bi jim dali tudi veljati, da resnično hočejo po tem načelu delati, kažejo vendar v svojem djanji, da jim je to nemogoče, ker v tem, ko kličejo: „narodnost brez ozira na vero!“ — se vendar sami nehoté vedno na vero ozirajo; kajti le kar zavolj vere jim mrzé določni katoliški možjé, naj bi bili sicer še toliki rodoljubi. In tako so možje te stranke sami najboljši djanski dokaz za resnico tega, kar smo zgoraj rekli, da je ravno tako nemogoče narodno vprašanje ločiti od verskega, kakor nam je nemogoče, da sami v sebi ločimo Slovenca od katoličana. — Banderó te stranke tedaj nič družega ni, kakor zapeljiva zanjka, določnim katoliškim rodoljubom nastavljena, da bi zatajili svoje verske in cerkvene dolžnosti, in vrh tega še verskim mlačnežem kakor hlapci pri delu pomagali, ko na narodnem polji med čisto pšenico rodoljubja sejejo pleve in zel onega vrtoglavnega liberalizma, kateri ni ne tič ne miš, ampak spaka vsega zdravega in doslednjega mišljenja, vir vseh homatij in nesreč, v ktere je uboga Evropa zabredla in se dalje bolj vgrezuje, in pravi oče onega rdečega socializma, ktere bo morebiti že v kratkem njegovo dedšino nastopil na razvalinah podrtih cerkev in porušeni prestolov. Pod to bandero tedaj katoličani, ki se svojih verskih dolžnosti zavedamo in ob enem tudi zdravo pamet še čislamo, nikakor ne stopimo; — na tem mestu toraj je tudi porazumljenje in sloga nemogoča.

Tedaj poskusimo drugo pot, in poglejmo bandero, ki ga konservativni, to je, določno katoliški rodoljubi v rokah držé z napisom: „Narodnost po sv. veri posvečena“. Kazaje na ta napis prijazno vabimo možé prve stranke rekoč: ker mi ne moremo stopiti pod vaše bandero, stopite vi pod naše. Narodnost je itak na našem kakor na vašem banderu zapisana; da vam pa mi ponujamo narodnost celó posvečeno, potem menimo, na svoji ceni ni zgubila, ampak le pridobila. Pa pravite: beseda vera nas žali. Poglejmo, — odkritosrčnost in resničnost veljá.

Vprašamo vas: ste li katoličani? Vi rečete, da. — Hočete katoličani tudi ostati? Vi zopet rečete: dá. — Dobro! če so te besede iz vaših ust odkritosrčne, kaj vam tedaj brani stopiti pod naše bandero in se pod tem banderom z nami zediniti? — Pa vi rečete: ka-
ličani sicer smo in ostati hočemo, ali z Vašim katoličanstvom se ne moremo sprijazniti. — Dobro; če ste res katoličani, morete tudi vedeti, da si katoličan svoje vere ne sme snovati sam iz sebe (a priori), ampak da je katoliška vera božja zaloga (depositum fidei), učeči cerkvi izročena, ktero more vsak katoličan celó sprejeti — ako hoče sploh katoličan še ostati — in nad ktero ne sme nihče nič spreminjati, tudi njen škof in njen papež ne. Če vam toraj naše katoličanstvo ni po volji, nam pa dokažite, da smo mi slovenski duhovniki v nasprotji z ono vero, ktero je katoliška cerkva od apostoljskih časov do sedanje ure po vsem svetu učila. Ako nam to dokažete, hvaležni vam bodemo in popravili bomo svoje mišljenje v verskih zadevah. Dokler nam pa tega dokazati ne morete, vas poprimemo za vašo določno besedo: da ste in ostati hočete katoličani — in vas zarotimo pri nevarnosti, v ktero naša nesloga slovenski narod paha, da vi na našo stran stopite in pod našim narodnim pa krščanskim banderom nam prijateljsko roko v spravo in prihodnjo slogo podaste. Obrnemo se tedaj do vseh katoliških Slovencev, in jih kličemo v imenu mile domovine pod bandero, ki nam obeta brambo najžlahtnejših biserov: narodnosti in vere. Edinost v veri nas pelje k edinosti v narodnem prizadevanji, in edinost v veri priklíče nebeški blagoslov nad naše narodno delo.“

Mnogovrstne novice.

* *Velikansko zver — morskega psa (Haifisch)* — so 16. dne u. m. vjeli v morji v Preluki pri Voloski (blizo Reke). Ta strašanska riba je 15 čevljev dolga in 12 čevljev široka, tehta pa 45 centov. Tacega še ne pomnijo. Bil sem pričujoč — pripoveduje pisatelj v „Danici“ — ko so vjetega morskega psa razparali; našli so v njem kosove človeka (vojaškega mornarja), glavo, vse oprsje z mesom obe nogi s čevlji, srajco, plavo haljino (bluzo) in na robu (krogeljnu) 3 rede, častno znamenje mornarsko, pa ribo delfina, ki je gotovo tehtal 3 stote, in jagnječo kožo. Vse mesto vre skupaj ga gledat, ne vé se še, kaj bodo dalje ž njim počeli.

Dopisi.

Iz nemškega Štajerja 15. aprila. R. *) — Veliko veselje je na tujem živečim Slovencem vzbudilo naznani-
nilo, da se je vendar enkrat tako potrebna naprava, kakoršna je banka „Slovenija“, na domači zemlji ustanovila. Kdor je delovanje na denarstvenem polji le količkaj opazoval, moral je težko pogrešati take domače naprave. Čestitamo tedaj gospodom, ki so se trudapolnega dela, delnice bankine domačinom v roke spraviti, poprijeli, ter jim želimo iz srca dober vspeh. Pri tej priložnosti moramo pa tudi vse narodnjake, katerih še bahanje tujcev z njihovo „inteligenco“ in „kapitalom“ ni vzbudilo, vljudno opomniti, naj s krepkim sodelovanjem temu v prihodnje tako koristnemu podvzetju k zaželenemu vspehu pripomorejo. Na zdar!

Iz Tominskega 23. aprila. — Moj dopis v 16. listu „Novic“ meril je očitno na društvo „Soča“, v ožjem pomenu na društvene kolovodje, čijih glasilo je list „Soča“. Slovenskim čitateljem pa je javna skrivnost, da ima „Soča“ še drugo glasilo v „Slov. Nar.“, kte-

*) Draga nam prijazna ponudba!